

РЕШЕНИЕ

№ 3951

гр. Варна, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Моника Жекова Гражданско дело № 20233110108348 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното :

Ищецът А. Щ. Д., ЕГН *****, с адрес - *** , на 28.06.2023 г. е предявил исковата си молба против ответното дружество „А. 1. Б.“ ЕАД, вписано в Търговския регистър с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление :*** с цена на осъдителния иск 2000 лв.

Исковата си молба ищецът основава на следните твърдени факти и обстоятелства:

Ищецът твърди, че с ответника има сключен безсрочен договор от 26.02.2013г., което се потвърждавало в отговора от КЗП - Варна и РП - Варна, съгласно който получавал телефонни услуги / ползувал телефон ***, като разговорите ги заплащал всеки месец, след като бѐдел уведомен от оператора за размера.

Основанието на ищеца за подаването на исковата молба е твърдяното от ищеца безпричинно прекъсване на телефона му на 2 пъти , като втория път било за 4 дни, както и направо отблъскващо и направо агресивно поведение на някои от служителите, като се касаело за предлагане на различни видове услуги : абонаментни планове, продажба на смарт телефони, телевизори, телевизионни игри и т.н. Всичко това, твърди ищецът, се извършвало отблъскващо нагло, а ищецът имал чувството че се намира на „Капалъ чарши“ / известен пазар в гр.Истанбул, Турция/, само че преди повече от 50 - ет години. И т.к. ставало всеки месец, ищецът се принудил да заплаща за направените телефонни разговори чрез павилионите „****“ /на В. Б./ и известно време - до закриването на павилионите - било добре. След закриването на павилионите, обаче, ищецът отново отишъл да заплаща услугата в офисите на ответника, като в повечето случаи ходил на булевард „****“ № *** в гр. Варна и кошмарът му започнал отново - този път на няколко пъти служителки с явно нагло, агресивно поведение, направо го заплашвали , че ще му блокират телефона, като му било направено, като първия път пискали да въведе ПИН код, което и направил. След като поискали да въведе РИК код, което ищецът не могъл да направи, защото не намерил картончето на което си го записал, се принудил отново да отиде в офиса на бул. „*** „, но тогава от страна на служителите на „****“ започнали обичайното: предлагали на ищеца да сключи нов договор, имали интересна програма, смартфони на изгодни цени и т.н. На тези предложения ищецът категорично отказал , след което му дали да подпише някакъв документ , от който екземпляр не му бил даден, но му заявили, че услугата за промяна на РИК е 4.60 лева, като му заявили, че сумата ще бѐде удържана и вписана във фактурата за месеца, в който плаща. След този разговор ищецът започнал да заплаща проведените

телефонни разговори чрез *** и така , когато на 02.02.2023 г. телефонът му бил блокиран с някаква програма с 4 опции , след изпълнението на която излизало „Смени СИМ картата „, след като 5 пъти ищецът изпълнил тази програма на която излизал отговор „ Искаш ли отново да ти въведем НЕМО “ или нещо подобно, ищецът разбрал, че това е четиво от измамници. Веднага, на 03.02.2023 г. ищецът подал Жалба до КЗП Варна и РП Варна и на 04.02.2023 г. до офиса на ответника в София. На 06.02.2023 г. ищецът получил отговор от Централата от София, че договорът му е безсрочен, което ищецът намира, че е много добре известно на „извършителките от гр.Варна“, чиято цел била изнудване за реализация на услуги. Още същия ден, на 06.02.2023 г. ищецът сочи , че отишъл в офиса на ответника на бул. „ *** „ *** във Варна и запитал служителката защо му е блокиран телефона, като си казал номера и и го показал. Последвало: „Дайте си личната карта“ и ищецът разбрал, че „цирка“ започва. Според ищеца лицето няма право да му иска личната карта, защото данните му, трите имена и ЕГН били въведени в компютрите ѝм от 2013 г. Само , че „селянката“ искала да се убеди дали пред нея стои „жертвата“ и дали не е изпратил пълномощник „да ѝ строши главата за изнудването“. Отговора на лицето, след това, бил, че картата била разместена, което било лъжа, защото за да се размести картата, апаратът трябвало да се отвори. Ищецът си взел личната карта и апарата и излязъл от офиса, като на около 2 метра от офиса телефонът му бил разблокиран.

На следващо място ищецът сочи, че живее в местност, където няма стационарен /друг/ телефонен апарат. Там нямал достъп до интернет и телефонния номер , който притежавал му била единствената връзка с Бърза помощ, Полиция, Пожарна и до битови абоната , в продължение на 4 дни бил умишлено и съзнателно лишен.

Във връзка с изложеното, ищецът желае да бъде призован на съд с ответника и ответникът да бъде осъден ДА ЗАПЛАТИ на ищеца за нанесените на ищеца неимуществени вреди сумата от 2 000 лева /въпреки, че ищецът счита, че това е минималното затова което умишлено и съзнателно му причинили за безпричинното блокиране на телефонния му апарат, нанесените травми и кошмара при посещение на офисите на ответника.

Ищецът желае и да му се присъдят сторените разноси.

В подкрепа на твърденията и искането си ищецът представя копие от постановление на РП Варна.

В изпълнение на дадените от съда указания, ищецът е представил уточняваща молба от 07.07.2023 г. /л.11 /. Виден от уточняващата молба първото блокиране на телефона му било извършено през 2022 г., втората половина на годината, като уточнява че не си спомня датата, но това можело да се установи от разпечатката за сумите, които заплащал. Ако ответникът оспорвал това - тогава ищецът сочи, че ще поиска разпечатка. В тази връзка ищецът държи да уточни, че тогава, след като отказал допълнителни услуги, му написали на едно листче съответния РИК и го въвели в телефона му, но това били служители /мъже/. Листчето ищецът си запазил и съхранявал. Към уточняващата си молба ищецът е представил копие от практиката на ВКС, от вноската бележка.

С оглед изложеното, ВРС е приел, че е сезиран с иска с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД почиващ на института на неправомерното увреждане.

Цената на иска е 2000 лева, претендирано обезщетение за неимуществени вреди (нанесените травми и кошмара при посещение на офисите на ответника) в резултат на двукратно /умишлено и съзнателно/ блокиране - през втората половина на 2022 г. и на 02.02.2023 г. на ползвания от ищеца мобилен номер 0988- 979 - 550 по безсрочен договор от 26.02.2013 г. сключен между ищеца и ответника.

В срока по чл. 131 ГПК ответното дружество „А. 1. Б.“ ЕАД, вписано в Търговския регистър с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от членовете на Съвета на директорите А. Д. и М. М., чрез пълномощник юрисконсулт М. К., в качеството си на ответник по гр. д. № 8348/2023 г. по описа на 42 състав на РС - Варна, е депозирило по ел.път ОТГОВОР на искова молба, заведен във ВРС с регистрационен номер 63028/23 от 25.08.2023 г.

В ОТГОВОРА на искова молба ответникът е изразил следното становище по предявената срещу ответното дружество искова молба :

Относно допустимостта и основателността на иска.

Ответникът счита така предявения иск за **неоснователен**. Подробно доводите в тази насока излага в отговора в т. 3 и т. 4.

Становището на ответника по обстоятелствата, на които се основава предявеният иск е следното:

Искът, отчита ответника, че се основава на следните релевантни към делото факти, които ответникът признава и не оспорва :

Наличие на договорни отношения между „А. 1. Б.“ ЕАД, в качеството му на Оператор и А. Щ. Д. с ЕГН *****, в качеството му на Потребител (Абонат) относно мобилен № ***.

Възраженията по основателността на иска и обстоятелства, на които те се основават, наведени в отговора на искова молба са следните:

Ответникът счита, че така предявеният иск е неоснователен и недоказан и като такъв моли съда да го отхвърли.

Претенциите на ищеца за заплащане на сумата от 2000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, според ответното дружество не са доказани нито по основание, нито по размер.

Относно претенциите на ищеца, че „агресивно“ му е предлагано да приподпише договора си и са му предлагани най-различни услуги ответникът излага следните твърдения: Договорът на господин Д. бил безсрочен, считано от 26.02.2013 г. Когато даден клиент на „А. 1. Б.“ ЕАД имал безсрочен договор, търговската политика на дружеството била да обвърже този клиент със срочен договор, като за целта, на въпросният клиент, се предлагали различни оферти, които той бил свободен да избере или да отхвърли. В случая с господин Д. се касаело за абсолютно същото. Поради безсрочността на договора му, на него, многократно, му били предлагани различни оферти за сключване на срочен договор, които той отхвърлял. Съответно договорът му останал безсрочен и предоставянето на услугата по него продължило. Подходът към господин Д. от страна на служителите на „А. 1. Б.“ ЕАД не бил по-различен от подхода им към останалите клиенти на дружеството.

Относно претенциите на ищеца, че безпричинно „А. 1. Б.“ ЕАД му е прекъсвал телефона на 2 пъти:

Предоставянето на услугата на господин Д. не било прекъсвано от „А. 1. Б.“ ЕАД или негов служител по каквато и да е причина от 26.02.2013 г., когато бил сключен договорът между страните.

Според ищеца, изброява ответника, **първото прекъсване на услугата му било през втората половина на 2022 г.**, като тогава, при посещение в магазин на „А. 1. Б.“ ЕАД поискали от него да въведе ПИН код, което той направил. След това, от него поискали да въведе ПУК код, който той не знаел, след което му бил представен нов такъв код. Искане за въвеждане на ПУК код на СИМ картата, винаги било следствие на 3 последователни грешни въвеждания на ПИН кода на картата. В случая, от твърденията на ищеца, за ответника ставало ясно, че той въвеждал ПИН кода на картата си в магазина, а не някой друг.

Служителите на „А. 1. Б.“ ЕАД не само, че не били блокирали картата на ищеца, ами му съдействали същата да бъде отблокирана - представен му бил нов ПУК код, с който той отблокирал картата си.

Според ищеца, **второто прекъсване на услугата му е било на 02.02.2023 г.**, когато телефонът му бил блокиран с някаква програма с 4 опции, след изпълнението на която излизало смени СИМ картата. След като 5 пъти изпълнил програмата ищецът разбрал, че това е четиво от измамници. От тези твърдения на ищеца, по никакъв начин, счита ответника, че неможело да се стигне до някакъв извод, че така посочената програма му била изпратена от „А. 1. Б.“ ЕАД или от някой служител на дружеството. На 06.02.2023 г., след посещение на магазин на „А. 1. Б.“ ЕАД на ищеца било обяснено, че най-вероятно СИМ картата му била разместена от слота в телефона и поради тази причина не прави добър контакт. Това разместване на СИМ картата от слота на телефона се срещало доста често при по-старите модели мобилни телефони и можело да се дължи, както на неправилно поставяне на СИМ картата в самия слот, така и на множество други причини - изпускане на телефона, натиск, замърсяване на чипчето на СИМ картата от прах и т.н. В конкретния случай, на ищеца отново било оказано нужното съдействие от страна на служителите на „А. 1. Б.“ ЕАД.

Относно твърденията на ищеца, че нямал достъп до Бърза помощ, Пожарна и Полиция: Тези твърдения ответника намира неверни. Общеизвестно било, че Бърза помощ, Пожарна и Полиция се достъпват чрез обаждане на националния № 112. Също така, общеизвестно било и че този номер е заложен да се достъпва без да е задължително

абонатите да имат достъп до каквито и да е мобилни услуги. Нужен бил само функциониращ телефонен апарат.

За така посочените случаи, подчертава още ответника, че ищецът подавал жалби до КЗП до ОД на МВР - Варна и до Районна прокуратура - Варна, които извършили проверки и не открили злоупотреби от страна на служителите на „А. 1. Б.“ ЕАД.

Предвид всичко гореизложено счита ответника, че искът на ищеца е неоснователен и недоказан и като такъв моли съда да го отхвърли.

В т. 4 от отговора: Доказателства и доказателствени искания, ответникът сочи: 4.1. Няма възражения по представените от ищеца с исковата молба писмени доказателства, като сочи, че ще се ползува от същите. (Справка от системата на „А. 1. Б.“ ЕАД, от която било видно, че услугата на ищеца не е прекъсвано по каквато и да е причина от 26.02.2013 г.). Моли да му бъде предоставена възможност да ангажира други доказателства с оглед становището на ищеца по настоящия отговор.

На последно място ответникът в отговора на искова молба е заявил, че желае съдът да му присъди сторените по делото разноски, към момента на подаване на отговора на искова молба включвали юрисконсултско възнаграждение съобразено Наредбата за заплащане на правна помощ.

В проведеното по делото първо открито съдебно заседание, обективизирано в протокол № 5786/17.11.2023 г. ищецът А. Щ. Д., редовно призован, явил се лично е заявил пред съда, че поддържа исковата молба, моли да бъде уважен предявения от него иск, ведно с присъждане и на разноските по делото. В същото съдебно заседание ищецът представил доказателство във връзка с блокирането на телефона му. Прилага извадка от интернет, като обяснява, че просто му били приложили тази схема - „Демо“, програма, която, като я въведат, само този, който я е въвел, той може да я отхвърли. Това било отразено на телефона му, излязло на телефона му излезе и 4 дена телефонът му го блокирали.

В същото съдебно заседание от 17.11.2023 г. ответникът „*** ***“ ЕАД, редовно призован, не се представлява. В писмена молба с регистрационен вх. № 86438/17.11.2023 г., постъпила по електронната поща на РС - Варна от ю. к. Караколев - пълномощник на ответното дружество, ответното дружество е посочило, че поради служебна ангажираност, представителя на ответника е възпрепятстван да се яви в съдебно заседание, като по даване ход на делото, предоставя на преценката на съда. В случай, че бъде даден ход, ответникът оспорва исковата молба, като се поддържа отговора на същата. Не се възразява по проекта за доклад на делото. Изразено е становище по въпросите на ищеца. Не се правят доказателствени искания, но в случай, че в открито съдебно заседание ищецът представи някакви нови доказателства или обективира доказателствени искания, се възразява да бъдат приложени по делото, тъй като са преклудирани. А ако все пак се приемат обективизирани доказателствени искания, се желае предоставяне на срок за становище. Изразено е становище по същество, като ответникът желае отхвърляне на така предявения иск като неоснователен и недоказан. Обективизирано е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

СЪДЪТ, след запознаване със становищата на страните, на база приложимия закон, съобразно доказателствата по делото, съгласно нормите на чл. 235 и чл. 236 ГПК, приема за установено и изяснено по делото от ФАКТИЧЕСКА И ПРАВНА страна:

Районен съд Варна е сезиран с предявен осъдителен иск от ищеца А. Д. срещу ответника - мобилния оператор „*** ***“, ЕАД, е с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД за осъждането на ответника да му заплати сумата 2000 лв. обезщетение за претърпени неимуществени вреди.

С доклада по делото, приет без възражения от страните, съдът след като е извършил правна квалификация на предявения иск е разпределил и тежестта на доказване между страните. Позовавайки се на нормата на чл. 154 ГПК, съдът е указал на страните по делото, че всяка страна в процеса следва да установи и докаже твърдените от нея факти и обстоятелства, от които черпи за себе си положителни права.

С доклада по делото, съдът е обявил на страните, че съгласно чл. 45 ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, а според чл. 49 ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа.

За да се ангажира гаранционно-обезпечителната отговорност на възложителя на

работата за заплащане на обезщетение за вреди, причинени от лицата, на които работата е била възложена, съдът е обявил на страните, че следва да се установи наличието на противоправно поведение - действие или бездействие на извършващите възложената работа при или по повод изпълнението ѝ, претърпени вреди, вина и причинна връзка между това поведение и настъпилите вреди, като вината се предполага до доказване на противното. С оглед горното, съдът е указал на ищеца, че носи тежестта на доказване да установи елементите на посочения по-горе фактически състав: - противоправното поведение на служителите на „***“, вредите които е претърпял, пряката причинно - следствена връзка между поведението на служителите на „***“ и неимуществените вреди, които твърди да е претърпял.

Ответникът от своя страна е следвало да проведе насрещно доказване за да обори презумпцията за вина, като установи и докаже, че фактите и обстоятелствата които ищецът счита, че неправомерно са извършени от служители на ответника, са били осъществени от служители на ответника в изпълнение на безсрочния договор сключен между страните и то правомерно. В тежест на ответника е било и да ангажира доказателства, които да опровергават твърденията на ищеца затова, че е налице пряка причинно - следствена връзка между вредите, които ищецът твърди да е претърпял и действията на служителите на ответника.

Изрично е било указано на ищеца, че следва да докаже размера на претенцията си, след като установи и докаже характера и вида на неимуществените вреди, а ответникът е следвало да докаже, че вредите се претендират от него без основание или че са в завишен размер.

На предпоследно място, с доклада по делото, съдът изрично е указал на ищеца, че не сочи доказателства за претърпените от него неимуществени вреди.

На последно място, съдът е отделил безспорните между ищеца и ответника факти и обстоятелства. На основание чл.146, ал. 1, т. 4 и т. 5 ГПК, съдът е обявил на страните, че по делото е безспорно и не се нуждае от доказване съществуването на договорни отношения между „А. 1. Б.“ ЕАД, в качеството му на Оператор и А. Щ. Д. с ЕГН *****, в качеството му на Потребител (Абонат) относно мобилен № ***.

При така изложеното по - горе, на база събраните по делото доказателства и относимата и трайна съдебна практика, съдът следва да даде отговор на въпроса доказан ли е по основание предявения от ищеца иск и ако е доказан по основание в какъв размер следва да бъдат обезщетени неимуществените вреди които претендира ?

По делото са приобщени следните писмени доказателства : **представените с исковата молба** заверени копия на: писмо от РП - Варна, ведно с Постановление от 06.04.2023 г. за отказ от образуване на наказателно производство по преписка № 1806/2023 г. по описа на РП - Варна (л.6,7 от делото) и представеното в откритото съдебно заседание от 17.11.2023 г. от ищеца заверено копие на извлечение от интернет за *** - демо версии (л.44,45 от делото) и приложеното към **отговора** на искова молба заверено копие на справка за назначен продукт: Wireless Voice за клиент с ID ***; (л.20 от делото-гръб).

Приобщените по делото писмени доказателства страните не са оспорили.

На база представените от ищеца писмо от 21.06.2023 г. от РП Варна, адресирано до ищеца на посочена от него ел.поща, ведно с приложеното Постановление на РП Варна от 12.04.2023 г. за отказ от образуване на досъдебно производство, и след прочит на самото постановление, се установява и изяснява следното :

По жалба на А.Д., заведена във ВРС под номер на преписка 1806/2023 г. е бил извършена проверка от РП -Варна, с оглед данни за престъпление от общ характер. Наблюдаващият прокурор при РП - Варна е приел по жалбата на А.Д. , следната фактическа обстановка : На 02.02.2023г. на телефонното устройство на А.Д. се изписал надпис „ постави SIM карта „ и в продължение на 4 дни мобилните услуги на устройството на Д. били ограничени от мобилния оператор, поради което на 03.02.2023 г. последният подал сигнал до Комисията за защита на потребителите , на 24.02.2023 г. получил отговор на жалбата си, в който бил уведомен, че договорът му е безсрочен и не могат да му помогнат за ограничаване на услугите . На 03.02.2023 г. Д. подал жалба по ел.път и по мобилния оператор за случилото се , а на 06.02.2023 г. получил отговор , че договорът е безсрочен и условията не подлежат на промяна. В същия ден Д. посетил офис на „*** ***“ ЕАД, находящ се в гр.Варна , бул.“*** „ № ***, където обяснил, че мобилните услуги на телефонното му устройство са ограничени и служител на оператора извършил проверка в

системата, след което обяснил на Д., че най-вероятно SIM картата била разместена, след който напуснал офиса и мобилните му услуги били възстановени.

В хода на проверката, видно от Постановлението на ВРП, били снети и сведения от жалбоподателя, от които се изяснявало, че същият счита, че след като служителът въвел ЕГН - то му в системата на мобилния оператор, от гр.София му звъннали и му казали да разреши проблема, който те били създали умишлено, за да принудят Д. да поднови договора и да започне да плаща ежемесечни такси. Д. отказал да предостави отговорите, които получил на електронна поща от Комисия за защита на потребителите и „*** ***, ЕАД, тъй като считал, че не трябва той да бъде проверяван, а мобилния оператор, т.к. те го изнудвали да си поднови договора.

От страница втора на постановлението на РП Варна за отказ от образуване на досъдебно производство е видно, че за изясняване на обстоятелствата по случая, по преписката на РП - Варна, е била изискана информация от „*** ***, ЕАД, от която било видно, че Д. сключил договор с „*** ***, ЕАД на 26.02.2013 г. за неопределен срок. От получените материали, изискани от „А. 1. Б.“ ЕАД, било установено, че Комисия за защита на потребителите получили Жалба с вх. № В - 05- 238/03.02.2023 г. със заявител А. Д. и изискали информация от „*** ***, ЕАД. Мобилният оператор изразил становище, в което било посочено, че Д. ползва услуга с номер ***, чийто договор не бил обвързан със срок и достъпът до мрежата на номера не бил ограничаван от 2013 г., като към становището мобилния оператор приложил справка от системата. Въз основа на гореизложеното и наблюдаващия прокурор при РП Варна е приел, че мобилните услуги на ползвания от жалбоподателя мобилен номер не са били прекъсвани и договорът е в действие, т.к. срокът на договора бил за неопределено време. С оглед горното и поради липса на данни по смисъла на чл.211, ал.1 НПК за извършено престъпление от общ характер, на осн. чл. 199, 213, ал.1, чл.24, ал.1, т. 1 НПК било отказано образуване на досъдебно производство и преписката прекратена от РП Варна. Постановлението на РП Варна носи дата 06.04.2023 г., изходящ печат 12-04-2023 г. и на 21-06-2023 г. е било изпратено на ел.поща на А. Д., като не се твърди от ищеца да е обжалвал същото.

От представеното от ответника с отговора на искова молба заверено за вярност с оригинала копие от справка в системата на мобилния оператор „*** ***, ЕАД (л.20 от делото) се доказва безспорния факт, че ищецът е абонат при ответника и ползва услугите предоставени му от ответника за посочения по-горе мобилен номер, които се отчитат под индивидуален номер ID. От същата справка се констатира отново, че договорът който ищецът е сключил с ответника датира от 26.02.2013 г., но е вписано само едно прекъсване на услугите от дата 06.12.2013 г. („suspended,“) и последвало възстановяване (активиране) на 19.12.2013 г. - т.е. от преди 10 години.

Представеното в откритото съдебно заседание от ищеца разпечатано копие на документ от интернет, съдът не може да съотнесе към първата половина на 2022 г. или към дата 02.02.2023г., периодите в които твърди ищецът, че му е бил блокиран телефона от ответника, т.к. самото извлечение от сайта на *** не е ясно и не е доказано дали е било включено като част от договора между страните или не.

При липса на други доказателства, ангажирани по делото, съдът извежда извода, че предявения от ищеца осъдителен иск с правна квалификация чл.49, вр. чл.45 ЗЗД е останал изцяло недоказан и следва да бъде отхвърлен.

Съдебната практика на Върховния съд на РБ е трайна и константна относно фактическия състав, подлежат на доказване при иска с правно основание чл.49 ЗЗД за да бъде ангажирана гаранционно - обезпечителната функция на ответника - възложител на работа, в казуси като настоящия.

С **Постановление № 7 от 29.12.1958 г. на Пленума на ВС**, с докладчик **Еню Дайжиков**, е било създадено начало на практиката по приложението на чл.49 ЗЗД. Още през 1958 г. Пленума на Върховния съд на тогава Народна Република *** е дал указания до съдилищата, като е било записано следното:

„Отговорността по чл. 49 ЗЗД е за чужди виновни противоправни действия; тя има обезпечително-гаранционна функция; тази отговорност не произтича от вината на лицето, което е възложило работата, и затова няма място за възмездие, че то е невиновно, и за доказване на неговата невиновност. Лицето, което е възложило работата, може да се освободи от тази отговорност, ако се установи, че лицето, на което е възложена работата, не е причинило никаква вреда; ако неговите действия не са виновни и противоправни или ако вредата не е причинена при или по повод на възложената му

работа.“ Все в същото Постановление е обобщено, че за да възникване на отговорността по чл. 49 ЗЗД са необходими следните предпоставки: 1.Вреди, причинени на пострадалия (ищеца).2. Вредите да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД (ответникът) е възложил работа.3. Вредите да са причинени при или по повод изпълнението на работата, възложена от ответника.4. Работникът да има вина за причинените вреди.

Напълно относимо към казуса е **Постановление № 4 от 23.12.1968г.**, също на **Пленума на ВС** относно обобщаване на практиката по определяне на обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди от непозволено увреждане, което намира приложение при положение , че е доказан и установен фактическия състав на деликта .

Цитираните по - горе писмени доказателства ангажирани от ищеца и от ответника не обуславят от правна страна извод различен от направения , че не е налице фактическия състав на чл. 49 ЗЗД, т.к. нито една от предпоставките , включена във фактическия състав на нормата не е установена по делото . Единствено е установено и доказано , че на 06.12.2013 г. , преди десет години, ответникът е спрял мобилните услуги предоставяни на ищеца по сключения помежду ѝм договор .

Ето защо и съдът отхвърля изцяло предявения иск като неоснователен и недоказан.

Съгласно нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе и по въпроса за отговорността за разноски.

Разпоредбата на чл. 78, ал.3 ГПК дава правото на ответника да му се присъдят сторените по делото разноски , с оглед изхода на спора.

Съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, в случаите в които страна по делото се представлява от юрисконсулт, съдът следва да определи възнаграждението за процесуално представителство, осъществено от юрисконсулта. Нормата на чл. 78, ал. 8 ГПК препраща към Наредбата за заплащане на правната помощ , която Наредба и материалния интерес по иска са определящи за извършване на пресмятане на размера на дължимото се в полза на ответника и в тежест на ищеца юрисконсултско възнаграждение . **Наредбата за заплащането на правната помощ** (приета с ПМС № 4 от 6.01.2006 г., обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.2006 г., в сила от 1.01.2006 г., с последно изм. и доп., бр. 74 от 7.09.2021 г., в сила от 1.10.2021 г.) съдържа нормата на **чл. 25. (1)** (Предишен текст на чл. 25 – ДВ, бр. 98 от 2015 г., в сила от 15.12.2015 г., изм., бр. 74 от 2021 г., в сила от 1.10.2021 г.) : За защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Воден от нормите на чл. 78, ал.3 и ал.8 ГПК и чл. 25, ал.1 НЗПП, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в посочения минимален размер от **100 лв.** в полза на ответника и в тежест на ищеца- съдебно - деловодни разноски сторени от ответника пред настоящата инстанция.

С оглед изложеното по - горе, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения иск от ищеца **А. Щ. Д.**, ЕГН *****, с адрес - ***, против ответното дружество „**А. 1. Б.**“ ЕАД, вписано в Търговския регистър с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление :*** с ИСКАНЕТО ответникът да бъде осъден за заплати на ищеца **СУМАТА** от **2000 лв.** (две хиляди лева) - **претендирано обезщетение за неимуществени вреди** (нанесените травми и кошмара при посещение на офисите на ответника) в резултат на двукратно /умишлено и съзнателно/ блокиране - **през втората половина на 2022 г. и на 02.02.2023 г.** на ползвания от ищеца мобилен номер *** по безсрочен договор от 26.02.2013 г. сключен между ищеца и ответника, като неоснователен и недоказан, **на основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД.**

ОСЪЖДА ищеца **А. Щ. Д.**, ЕГН *****, с адрес - *** , **ДА ЗАПЛАТИ** на ответното дружество „**А. 1. Б.**“ ЕАД, вписано в Търговския регистър с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление :гр. *** **СУМАТА** от **100.00 лв.** (сто лева) - юрисконсултско възнаграждение за осъществено пред настоящата инстанция процесуално представителство на ответника, **на основание чл. 78, ал.3 и ал. 8 ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните пред Окръжен Съд Варна , с въззивна жалба в двуседмичен срок, считано от получаване на преписа.

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____